

Ryszard Rogosz

Złocieniec, pow. Drawsko Pom.

Informator Archeologiczny : badania 1, 387-388

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z Ł O C I E N I E C,
pow. Drawsko Pom.

Pracownia Archeologiczno-Kon-
serwatorska PKZ w Szczecinie

Badania prowadził mgr Ryszard Rogosz, finansował WKZ
w Koszalinie.

Przeprowadzono badania archeologiczno-architektoniczne na
majdanie zamkowym oraz w piwnicach zamku. W oparciu o dokumenta-
cję historyczną obiektu, jak też w wyniku uzgodnień ze zlecenio-
dawcą, zdecydowano przebadać majdan zamkowy oraz najniższe kon-
dygnacje piwnic zachodniego skrzydła zamkowego.

Wykop na dziedzińcu nawiązany do istniejącej architektury
wytyczono na osi północ-południe o wymiarach 20 x 2,5 m, a nas-
tępnie powiększono do 24 m., osiągając w części północnej mur
obwodowy, część południową zaś poszerzono uzyskując szerokość
8 m.

Uzyskano jasny obraz rozplanowania najstarszej części zam-
ku, jak też zaistniała możliwość przebadania stratygrafii warstw
osadniczych w wewnętrznej i zewnętrznej części zabudowań. Należy
zaznaczyć, że głównym wynikiem badań było uchwycenie szerokiego
muru fundamentowego biegnącego na osi wschód-zachód i przewią-
zanego z zachodnim istniejącym skrzydłem zamku. Stwierdzono to
w wykopie sondażowym nr V, jak też uchwyciono przewiązanie z nim
muru fundamentowego o przebiegu na osi północ-południe. Odsko-
nięte mury przewiązane z istniejącymi skrzydłami zamku pozwoli-
ły na odtworzenie planu architektonicznego najstarszej XIII i
XIV wiekowej fazy zabudowy.

W świetle badań uzyskano wyraźny obraz prostokątnej zabu-
dowy warowni, która do chwili obecnej znana była jedynie w za-

rysie podkowy, sugerowanej w znanym sztychu Meriana z roku 1650.

Wyniki badań archeologicznych są niestety stosunkowo skromne skutkiem zniszczenia stratygrafii niemal całego majdanu poprzez liczne przebudowy i rozbiórki poszczególnych skrzydeł zamkowych. Jedynie w części północnej wykopu uchwycono siedem, słabo czytelnych, poziomów osadniczych o rozpiętości chronologicznej od XIII i XIV wieku do współczesności.

Zdecydowanie ciekawsze wyniki uzyskano na zewnątrz wspomnianych murów. W części południowej wyróżniono ogółem 11 warstw, przy czym należy zaznaczyć, że wyraźnie zarysowany poziom budowy, jak też stopa fundamentowa muru zalegają na poziomie pierwotnego humusu. Potwierdzenie tego stanu rzeczy w części północnej wykopu I, jak też w wykopie II usytuowanym w dolnej kondygnacji piwnic pozwala stwierdzić, iż pierwsze podwaliny oraz fundamenty posadowiono na gliniastym calou nie użytkowanym do wieku XIII. Znalazło to również odzwierciedlenie w materiale ruchomym, zebranych z najstarszych poziomów osadniczych. Występowanie ceramiki wyłącznie stalowo-azarej oraz nielicznych zabytków, pozwoliło stwierdzić, że osadnictwo wiązało się wyłącznie z funkcjonowaniem zamku i nie wykroczało poza II połowę wieku XIII. Główne nasilenie występowania materiału ruchomego przypadło na wiek XIV, a tym samym i zasadnicze funkcjonowanie zamku kiedy to w roku 1337 stało się siedzibą wójta przeniesionego ze zniszczonego Drawsku.